

"Goedkeuring, weg ermee!"

Mag een blog ook over gisteren gaan?

Denk het wel, want het werkt door naar vandaag.

Iemand zei eens tegen mij, "Zonlicht je bent eindelijk vrij."

Dit heb ik aardig tot mij genomen, maar ik val toch steeds in de kapitale fout. Ik blijf mijn trauma voeden, door op de reacties van andere mensen te letten, als ik iets doe. Natuurlijk niet met alles.

Maar ik merk het vooral aan het schrijven.

Zoals de mensen die mij wat langer kennen hier op deze site weten dat ik erg "netjes" schrijf, maar er zit nog zoveel meer in.

De laatste tijd ben ik wat aan het experimenteren, met mijn gedichten vooral. De zogenaamde eigenheid vinden.

De lieve Zonlicht komt steeds meer bij haar zelf, alleen helaas.....

Een gedicht geef je eigenlijk weg, voor de schrijver die precies weet waar het over gaat, of soms ook niet. De lezer die eruit kan halen wat er voor hem of haar in zit, wat raakt.

Laatst zei iemand tegen mij, haal nooit je gedichten eraf, voor niemand en op dat punt blijf ik hangen.

Een sortiment van schuldgevoel, van kan ik dit wel maken enz.

Grote kolder natuurlijk, want ik ben ik en ik bepaal wat ik schrijf of hoe ik leef.

Het verleden achter mij latend, met al die regels, met het nooit goed kunnen doen. Deze bagage heb ik bij de lurven gepakt en heel ver weg geslingerd.

Maar het gekke is, het lijkt op een kat, die zijn huis altijd weer terug vindt.

Maar ik dwaal enigszins af. Moet gewoon eens bij mezelf blijven en niet afhankelijk zijn van goedkeuring van andere mensen.

Nee, als ik dit blijf doen, zal ik mij niet verder kunnen ontwikkelen als de persoon die ik MAG zijn.

Ja, het MAG NU, want ik heb mijn bagage getransformeerd met de mogelijkheden die ik nu heb en daar past eigenlijk niet de goedkeuring van mensen bij.

Nee, ik ben de enige persoon die mezelf goed keurt, niemand en dan ook echt helemaal niemand anders.

Mijn gedicht de gevlochten roos zal dus terug komen. Inderdaad als een heet verhaal wat Tegist zo mooi aangaf.

Laat ik nu toch eindelijk eens helemaal vrij zijn!

Het is zo jammer als ik later dood ga en moet denken, ik heb niet alles uit mijn leven gehaald wat er te halen is.